

Водяний мак

Борис Антоненко-Давидович

ВОДЯНИЙ МАК

Із циклу "Тюремні вірші"

Застигло висохле латаття,
Іскриться в золоті сага,
І плесо — мовби скло розляте,
Дрімає в мареві ріка.
Лиш очерет, старий козак,
Безсило звисив свої руки,
І водяний тендітний мак
Ховає в пелюстки розпуку.
Його душа — прозоро чиста,
Пелюстки — лебедя крило,
А він згорнув їх у лахміття,
Щоб не бруднити знов об дно.
Піднісся він до світла днини,
Але слизьке, брудне стебло
Уперто гасить його мрії
І тягне знов його на дно.
У затінку, під осокою,
Лиш промінь сонця там впаде,
Він мовчки бореться з собою
І безнадійно чогось жде.
Чого? Щоби людська рука,
Що звисилась з човна недбало,
Його зірвала й жартома
Жбурнула в човен на поталу?
О водяний наївний мак!
Ми побратими вдвох з тобою:
Я теж підвівсь, але не так
Боровся я колись з собою.
Ти ще вагаєшся, а я — в огні,
Я рвусь вперед, все вище й далі,
Де линуть в небі літаки,
Здолавши страхи і печалі.
Ти сам пірви своє стебло,
Щоб попливти вперед рікою,

Хай тобі буде за стерно
Твоя мета і хіть до бою.
Хай тебе схоплять й на віконце
Поставлять в глечику вмирать, —
Ти бачив день, ти бачив сонце,
Дарма!
Хай стануть стратою тобі вікно й земля,
Ні сліз не буде, ні пісень,
Лише у боротьбі горіння...
Та будь-що-будь — чи смерть, чи день,
Аби не дно і жабування!

Табір Букачача